

Nya och muntra

W i s o r,

hvilka börja med en liten

Blekinge-Historia

om Girighetens verkningar.

I medelpunkten af vårt lilla Blekinge &c.

Den Andra:

En nöjsam Wisa, som kan sjungas på
sin egen behagliga melodi.

Jag lägger sömnen bort och sätter mig att &c.

Den Tredje:

Snus-Wisa.

Det bästa jag älskar af allt det jag vet &c.

Den Fjerde:

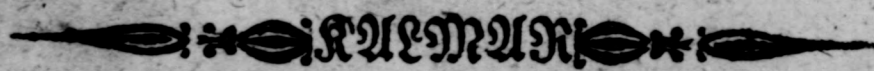
Landmanna-Wisa.

Jag stannar af en gammal ått &c.

Den Femte:

Christwalla-Wisa.

Det tycks mig illa låta &c.

Hos Aug. Westin. 1847.

Den första.

Girighetens verkningar.

I medelpunkten af vårt lilla Bleking bodde i forntiden en gammal och tåmligen förmögen Bonde, som hade fyra barn, nemligen trenne döttrar och en son. En af dessa flickor gifte sig med en Skräddaremästare, som sig och de sina i sin trygga boning rundeligt försörjde, fast hemgiften war ganska ringa men lofwen deremot ganska god. Sonen, som ej trufdes i föräldraboningen, gaf sig äfwen på flykten. Nu lemnades de twänne döttrarne hemma hos sina föräldrar, nemligen den yngsta och den äldsta, af hwilka den yngsta war en af vår tids så kallade Låfare och besökte mycket främmade personer. Som nu mannen war gammal och ej kunde med dessa bönen sköta sitt hemman, så måste drängar städjas, i förhoppning att plöja jorden; men inte war det meningen att odla döttrarna. Men som tiden alltid gör märkeliga förändringar, så gjorde han äfwen här, ty när winterns kalla drifvor började för solens warma strålar att förminskas, så började den yngsta döttern att tillwåra och fick

en underlig skullnad, som ingen böta kunde på mindre än fyratio weckors omlopp. Men hvad hände? Jo, för att skyla flickans last och rätte barneladrens ringhet samt stödjä hennes yttre skenhelighet, så utlofwade hennes föräldrar de andre systkonens arfvelotter, ja löst och fast, om någon fanns som kunde gjuta tröst i denna bedröfliga boning, ty nu hade, som ordspråket lyder, den wisa hönan äfwen wårpt i nåflor. Men der fanns ingen på fasta landet, som wille nappa på den kroken. — Hvad hände åter? Jo, här måste sändas bud öfwer hafwet, och snabbt som en Storcks flygande i från därne till fasta landet, kom en osörfaren yngling i fort rännande och åtager sig hela bäket, fast en annan hade knodat degen, och tänkte kanske så här: "Kan jag de andra systkonens lotter winna, Hvad gör det hwad jag får för en qwinna? Ty får jag löst och fast af hennes far och mör, Hvad gör det om jag tar en — ora?" Härpå synes hur litet girighet ser på ärbaheten i våra dagars, det ses inte på om lydiga barn bli arfslösa och de olydiga tillwälla sig allt, endast man kan, som man tror, så ner fasta pålar under den stöigtande bryggan. — —

Men Storckar mände wara af "underligt" slag, Om man dem nogsamit begrundar; Det hånder när de hafwa sin nöjsamma dag, Så duka de för jagareu under. Om wintern så synas de här icke stort, Mot sommaren komma de till wår ort Och söka sig näste och bygga sig bo, Men det blir wäl winter; ty det skall wi tro, Och drifwan hon höjer wäl ännu sin wall, Och så kan den kärleken äfwen bli kall, Som nu synes wärmer och fast som ett slott; Det kan wäl så hända, ty förr har så gått. Den detta har skrifwit han kan säga det Att lyckan hon hafwer så underliga fiät: Hon lik-

nar den liljan som står uti flor, Som wisnar för liah och aldrig mer gröer. Ty den som mid orätt will bygga sitt hus Uppå en torr backe som är utaf grus, Så kan komma stormar som riswer det full. När bäst som man tänker att samla sig gull. Men söka sin lycka på ärligit wis, Det bör hwat en göra, som will wara wis, Försörja de sina med arbetsamhet. Det bör ingen tadla, som säges ha wett; Men den som tager hustru för jordiska ting, Och intet frågar efter om fästebön är trind, Och sen göra bröllopp och inte bjuder släkt, Så kom der en liten i ofladdet dräkt, Som piper och skriker och jemrar sig fast För modrenes ondskan och fädernes last; Ja, det kan jag förswara och säga försann Att det skämmer ut både qwinna och man.

Den Andra.

En nöjsam Wisa, som kan sjungas under sin egen behagliga melodi.

Sag lägger sömnen bort och sätter mig att skrifa, Me'n jernet swalar sig, se'n will jag låta blifwa, Om girighetens werk, hwad det uträtta kan, Att nu för gård och gods en flicka strax får man.

2. Jag hafwer något nytt för eder att berätta, Som sig tilldragit har uti grannskapet detta: Twå systrar hade en, de älskat lika högt, Men en af dessa två fick förklädsbandet öft.

3. Men si! hwad hände sen? att flickans oskuld dölja Här måste sändas bud öfwer den blåa bölja Att skaffa en ung far till det utslädda frö, Som så förborgadt låg uti en unger mö.

4. Här måste lofwat ut båd' löst och fasta lotter, Att skaffa en ny man till en så fåra dötter. De andra systkon ta wäl härar för sin del, Men om det möjligt är skall döljias hennes fel.

5. Från hafvets strand kom en, som genast sig betänkte, Ty gård och gods och guld i ögon honom blänkte. Han höll sig ej för god att ammesmakar bli, Det gjorde girighet, det kan väl alla si.

6. Sen gjordes bröllopp strax, som man för frigsfolk göra, För det man inte små i sådant lag skull' höra; Ty hade ätta dar framlupit i sitt skick, Så hade barnaskri blitt brölloppets musik.

7. Om denna brölloppsfest kan jag ej stort berätta, Eller om kronans glans inunder förklä't släta, Eller om gästers mängd jag ej kan ge besked, Ty syster eller bror de fick ej vara med.

8. Men denna flickas dygd den liknade Susannas, Därför kund' ingen tro att hon så skulle mannas; Men si, i färdslå'r kan äfven ulfvar gå, Och deras ljufwa ord bör ingen lita på.

9. Ja, sjung nu dessa vers eho som vill och lyster, Nog känner jag väl en som hafver goda röster. Här kan han öfwa sig, så kan han Kantor bli Wid waggans pastorat, ell' kan han låta bli.

10. Nu slutar jag min sång — jag måste upp att prefa, — Och warnar flickor mång, att ni ej gör' som dessa. Fast det till dennahär en Gilla-fångar kom, Så kan likväl för er det bladet wändas om!

Den Tredje.

Snus: Wisa.

Det bästa jag älskar af allt det jag wet, det är Snus; Det gör mig långt bättre hwar gång jag det får än ett rus! Det friskar min näsa och lifwar mitt snille, Om snus inte wore, jag lefwa ej wille. Det låter otroligt, men det är för roligt ha snus.

2. När syster hos syster skall göra kalas, ja snus, Är liksom nödvändigt som bjuda på kaffe ha snus; Det är i sin smak den charmantaste krydda, Och brukas af stora och små i hwar hydda. Ja kärlekens lydna kan intet betyda mot snus.

3. Mång tusende menstör sin lycka ha gjort uti snus; När hälften af wigten är fylld med lort uti snus. Hvem kan uti allting så väl vara ärlig Och sälja en vara så allmänt begärlig? Stor sak hwad man winner, blott näsan hon rinner af snus.

4. Här talas om Bacchus, om win och om flickor — men snus Är liksom nödvändigt som penningeskrin, att ha snus! Det första och sista hwar om jag vill skrifwa, Det är blott att snuset wärderadt må blifwa. Och uppå allt detta wi ta of med råtta en pris Snus!

Den Fjerde:

Landtmanna-Wisa.

Jag stammar af en gammal ätt, Som uppröjt wilda skogar, Som brutit sten, gjort marken slätt, Och idkat sina plogar; Som fruktat Gud och älskat lag, Hvars fält allt intill denna dag Skall bära säd af alla slag, Och efter werldsens lagar.

2. Min far, han war en ärlig man, Och slitig hela dagen. Båd' mod och styrka ägde han Att ta en skälm i fragen. Hans tro war den att Gud är god, Att dygd och wett ge glädtigt mod, Att man bör waga lif och blod För Frihet, Rung och Lagen.

3. Jag lefwer nöjd, ty hwad jag har Kan jag mitt eget kalla. Jag sträfwar ärligt som min far, Och menar väl med alla. Min hustru gör min lefnad säll, Ty hon är trogen, hon är snäll, Och glädes med mig hwarje qväll, När våra barn de tralla.

4. De rikas win och fräslighet Min hellsa ej
försvagat; Min mat är tarflig när jag wet Min
hustru har den lagat. Jag älskar aldrig sus och
dus, Men bjuder hvarje gäst mitt frus, Och in-
gen nödställd från mitt hus Har nånsin gått och
flagat.

5. Min walmarströja man beler, Söm grof och
illawuren, Men nog när hon mig värme ger Och
blir med glädje buren. Hon är mig får ty, wet
hans nåd, Min dotter spunnit hvarje tråd, Och
med min hustrus hjelp och råd Den blifwit spödd
och skuren.

Den Femte:

Christwalla-Wisa.

Det tycks mig illa låta, Och kan dig intet båta
Att wara en träl Och ej må wäl Och sällan rå
dig sjelf. — Unger man hwart will du lända?
Hwart will du ändtlig taga wägen? Will du di-
na tankar ändra, Utwälja dig en wän, så afka dig
du ej gifwer Ditt hjerta till någon argsinnt bort,
Hon dig på näsan fliswer, Tro säkert innan fort
Hon stänger dig från eld och ljus Och wistebys
och bränwingerus Och tobak och snus, Samt allt
hward som fallas rus,

Ett gammalt färringesträlle En ung man ej
lida kan, Uppå hward rum och ställe Hon lyfter
fur for tran; Ett elakt träs, Både bits och släs,
Gör: aldrig mannen godt.

En flicka ung och nåtter, En enkla är ej hatts
wax, En flicka gifl Gör hward hon will, Wäger al-
drig mannen till.

Gieforna de äro djub, Ständigt ligga de smut
på tur, Smakar uppå soppan best och sur.